

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členiek senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci navrhovateľky *M. T., S.*, so sídlom B., zastúpeného *Mgr. P. Ď.*, advokátom a konateľom spoločnosti Advokátska kancelária B., S. so sídlom D.C. proti odporkyňi *Rade pre vysielanie a retransmisiu*, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/20/2010 zo dňa 27. apríla 2010, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/20/2010 zo dňa 27. apríla 2010, **potvrďuje**.

Účastníkom **nepriznáva** náhradu trov konania.

Navrhovateľka je **povinná** zaplatiť na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky **66 €** do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie:

I.

Navrhovateľka sa opravným prostriedkom podaným v zákonnej lehote v súlade s ustanovením § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o vysielaní“) domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/20/2010 z 27. apríla 2010.

Uvedeným rozhodnutím odporkyňa rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 15. novembra 2009 o cca X. hod. odvysielala sponzorovaný program E., v ktorom došlo k priamej podpore predaja služieb sponzora programu osobitnými propagačnými zmienkami o službách v moskovskom hoteli B., za čo jej uložila podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu – pokutu, určenú podľa § 67 ods. 3 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 1000,00 €.

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa po podrobnom popise predmetného programu uviedla, že správne konanie bolo začaté z dôvodu možného porušenia § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. Toto ustanovenie bolo v priebehu správneho konania zmenené novelou účinnou od 15. decembra 2009, ktorá však iba rozšírila okruh povinných subjektov a povinnosť aj na sponzorovanú programovú službu a sponzorovanú audiovizuálnu mediálnu službu na požiadanie. Obsah povinnosti ustanovenej v § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. sa pre vysielateľa a sponzorovaný program v žiadnom ohľade nezmenil a sankcia zostala tiež totožná. Ustanovenie § 38 ods. 4 zakazuje, aby sponzorovaný program priamo podporoval predaj služieb sponzora. Sponzor programu získava ako protihodnotu za svoje plnenie určené na financovanie programu propagáciu svojej osoby, produktu alebo služby. Ide o legálnu propagáciu popri ostatných mechanizmoch mimo povoleného času vyhradeného pre reklamu. Vzhľadom na vymedzený účel dospela Rada k názoru, že ak je sponzorom spoločnosť, ktorá je súčasťou väčšej finančnej skupiny, propagačné efekty sa budú týkať nielen konkrétnej spoločnosti, ale aj celej finančnej skupiny ako takej, v tomto prípade J.. Opačný výklad by bol rozpore s účelom ustanovenia § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., ktoré vychádza z európskej úpravy v danej oblasti. Sponzorovanie je jedným z inštitútov, prostredníctvom ktorého môže vysielateľ alebo poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie získať finančné prostriedky na výrobu programov, a to aj pri zachovaní resp. nezvýšení reklamného tlaku na recipienta. Preto tu platia osobitné pravidlá, vrátane povinnosti zabezpečiť, aby sponzorovaný program priamo nepodporoval predaj, nákup ani prenájom tovarov alebo služieb sponzora, najmä osobitnými propagačnými zmienkami o uvedených výrobkoch alebo službách.

V predmetnom programe bolo odvysielaných viacero vyjadrení, ktoré hodnotili služby ponúkané v moskovskom hoteli B., ktorý je akvizíciou finančnej skupiny J., ktorej súčasťou je sponzor programu. Rada dospela k názoru, že tieto vyjadrenia svojou intenzitou a rozsahom presiahli mieru bežných vyjadrení informačného charakteru a vyhodnotila ich ako osobitné propagačné zmienky o službách v moskovskom hoteli B.. S prihliadnutím na skutočnosť, že išlo o opakované porušenie povinnosti ustanovenej v § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., Rada za toto porušenie zákona uložila navrhovateľke ako sankciu pokutu, pričom pri určovaní jej výšky vzala do úvahy najmä závažnosť správneho deliktu (nadmerný reklamný tlak na recipienta, neoprávnené zvýhodnenie sponzora voči tým, ktorí sú propagovaní iba v prípustnej miere), mieru zavinenia (išlo o opakované porušenie tejto povinnosti), ako aj rozsah a dosah vysielania (navrhovateľka je multiregionálnym vysielateľom).

II.

Vo včas podanom opravnom prostriedku podľa § 2501 a nasl. OSP, doručenom najvyššiemu súdu dňa 21. júna 2010 (rozhodnutie bolo navrhovateľke doručené dňa 03.06.2010) proti hore uvedenému rozhodnutiu navrhovateľka predovšetkým namietala, že vydaním napadnutého rozhodnutia došlo k porušeniu práv odvolateľa garantovaných Ústavou Slovenskej republiky, najmä práva na súdnu a inú právnu ochranu. Postupom správneho orgánu mu bola odňatá možnosť konať pred správnym orgánom. Ďalej namietal, že konanie správneho orgánu, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodnutia, trpí vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť rozhodnutia, rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov.

Navrhovateľka považovala za potrebné vyjadriť sa predovšetkým k právnemu posúdeniu veci a postupu Rady v konaní predchádzajúcemu vydaniu rozhodnutia, ktoré považuje za nezákonné, a v rozpore s princípmi právneho štátu a so zákazom retroaktivity. Rada začala konanie po nadobudnutí účinnosti novely zákona č. 308/2000 Z. z., pričom prejednávany skutok sa stal za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy. Rada účastníka informovala, že došlo k zmene právnej úpravy. Pri absencii prechodných ustanovení nie je prípustné, aby si Rada ako správny orgán osobovala bez opory v zákone právomoc prináležiacu výlučne zákonodarcovi. Postup Rady bol v predmetnom konaní v rozpore so zákonom z dôvodu retroaktívneho použitia právnej normy, a teda vydané rozhodnutie treba

považovať za nezákonné. Použitie neskoršej právnej normy na posúdenie konania predchádzajúceho jej účinnosti by mohlo byť prípustné, ak by sa jednalo o normu s účinkom v prospech trestaného, nie však o normu s účinkom rovnakým, prípadne horším. Poukázala v tejto súvislosti na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 3SŽ/6/2010-27, kde boli dôvody napadnutia rozhodnutia zo strany vysielateľa o nesprávnom použití právneho predpisu zhodné. Namietala aj nezrozumiteľnosť výroku rozhodnutia, z ktorého nie je zrejmé, podľa ktorého znenia právneho predpisu správny orgán rozhodol. Rovnakým nedostatkom trpí tiež výrok v časti o udelení sankcie, keďže Rada nedodržala ani zákonný predpoklad pre odôvodnenie určenia jej výšky podľa ustanovení zákona o vysielaní. Neúplnosť odôvodnenia výroku rozhodnutia spôsobuje nezákonnosť celého rozhodnutia. Správnu úvahu správneho orgánu pri určení výšky sankcie považuje za prejav svojvôle pri výkone právomoci správneho orgánu, a preto nezákonnú a splňajúcu podmienku nedostatku dôvodov.

Z uvedených dôvodov navrhovateľka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie s tým, že odvolateľovi prizná náhradu trov odvolacieho konania.

III.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku uviedla, že povinnosť ustanovená v § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. sa po zmene právnej úpravy k 15. decembru 2009 nezmenila pre vysielateľa v žiadnom ohľade, nezmenilo sa paragrafové označenie tejto povinnosti, jej skutkové vymedzenie, ani sankcia za porušenie danej povinnosti. Navrhovateľka sa odvysielaním predmetného programu dopustila konania, ktoré bolo v rozpore s povinnosťou podľa zákona č. 308/2000 Z. z. účinného v čase odvysielania programu, pričom táto povinnosť je pre vysielateľa totožná aj podľa súčasnej právnej úpravy, preto princíp právnej istoty nebol v danom prípade porušený. V prípade možného porušenia povinností, ktoré boli správnym deliktom iba podľa starej právnej úpravy, odporkyňa správne konania zastavila, nakoľko udelenie sankcie by bolo v rozpore so všeobecnou úpravou správneho práva ako aj ústavných princípov. Predmetný správny delikt bol odporkyňou posudzovaný na základe totožných kritérií tak pred účinnosťou predmetnej novely zákona č. 308/2000 Z.z., ako aj po nej.

Vo výroku predmetného rozhodnutia je uvedené, že vysielateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., z čoho je zrejmé, že Rada rozhodovala podľa právnej úpravy účinnej v čase rozhodovania. Preto argument navrhovateľky o nezrozumiteľnosti výroku napadnutého rozhodnutia považuje odporkyňa za nedôvodný. Aj namietanú výšku sankcie odporkyňa určila v súlade s účinnou právnou úpravou. Odporkyňa pri určovaní výšky pokuty prihliadla na väčší rozsah a vyššiu intenzitu osobitných propagačných zmienok o službe sponzora v predmetnom programe a tiež na fakt, že účastník konania bol v minulosti právoplatne sankcionovaný za porušenie predmetnej povinnosti iba upozorením na porušenie zákona, preto výšku sankcie v dolnej hranici zákonom stanoveného rozsahu považovala za dostatočnú.

Na základe uvedeného má odporkyňa za to, že dostatočne zistila skutkový stav vecí, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona, jej rozhodnutie má všetky zákonné náležitosti, je riadne odôvodnené a navrhovateľka nebola na svojich právach ukrátená rozhodnutím ani postupom správneho orgánu. Navrhla preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 250q ods. 2 OSP rozhodnutie odporkyne č. RP/20/2010 zo dňa 27. apríla 2010 potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej v texte rozhodnutia len „najvyšší súd“) ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z.) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a to v rozsahu námietok navrhovateľky obsiahnutých v podanom opravnom prostriedku a po oboznámení sa s písomnými podaniami účastníkov vrátane obsahu administratívneho spisu a po prejednaní veci na ústnom pojednávaní (§ 250q ods.1 O.s.p.) dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP, pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Úlohou najvyššieho súdu v posudzovanej veci bolo postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a horeoznačeného rozhodnutia odporkyne, ktorým rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 15. novembra 2009 o cca X. hod. odvysielala sponzorovaný program E., v ktorom došlo k priamej podpore predaja služieb sponzora programu osobitnými propagačnými zmienkami o službách v moskovskom hoteli B..

Podľa § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom do 14. decembra 2009, vysielateľ je povinný zabezpečiť, aby sponzorovaný program priamo nepodporoval predaj, nákup ani prenájom tovarov alebo služieb sponzora alebo tretej osoby, a to najmä osobitnými propagačnými zmienkami o uvedených výrobkoch či službách v týchto programoch.

Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom do 14. decembra 2009, za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 67 ods. 3 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom do 14. decembra 2009, rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby od 663 eur do 66 387 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 eur do 19 916 eur, ak porušil podmienky na vysielanie sponzorovaných programov.

Súd sa oboznámil s obsahom pripojeného administratívneho spisu č. 51- PLO/0-947/2010, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov založených v spise, z ktorých je zrejmé, že v prejednávanej veci skutkový stav sporný nebol. Vo veci nariadil pojednávanie, na ktorom vypočul zástupcov účastníkov konania. Stotožnil sa so záverom odporkyne, že navrhovateľka v odvysielanom príspevku porušila zákonnú povinnosť, keď v sponzorovanom programe priamo podporila predaj služieb sponzora programu. Napokon tento záver nenamietala ani navrhovateľka. Tá považovala rozhodnutie za nezákonné z dôvodu, že bolo vydané v rozpore so zákazom retroaktivity v zmysle čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky, keď predmetný program bol odvysielaný 15. novembra 2009 a odporkyňa konanie navrhovateľky posudzovala, aj rozhodnutie vydala podľa právnej úpravy účinnej od 15. decembra 2009, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 498/2009 Z. z., ktorým sa menil a dopĺňal zákon č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii (ktorý nemá prechodné ustanovenia) a za účinnosti ktorého začalo vo veci správne konanie.

Senát najvyššieho súdu sa síce stotožnil s názorom navrhovateľky, že predmetný skutok vrátane uloženej sankcie bolo potrebné posúdiť podľa právnej úpravy účinnej v čase, kedy sa skutok stal, t.j. podľa zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom do 14. decembra 2009, ale s prihliadnutím na skutočnosť, že zmena ustanovenia § 38 ods. 4 sa týkala iba rozšírenia subjektov, na ktoré sa toto ustanovenie vzťahuje a rovnako zostala nezmenená aj sankcia za porušenie tohto zákonného ustanovenia, dospel k záveru, že rozhodnutie odporkyne bolo postihnuté iba formálnou vadou, ktorá nemala vplyv na jeho zákonnosť a navrhovateľka ani postupom, ani rozhodnutím odporkyne nebola ukrátená na svojich právach.

Vzhľadom na uvedené a s prihliadnutím na skutočnosť, že výška uloženej pokuty namietaná nebola, dospel súd k záveru, že je potrebné v súlade s ustanovením § 250q ods. 2 OSP napadnuté rozhodnutie odporkyne v celom rozsahu potvrdiť.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože navrhovateľka nemala v konaní úspech a odporkyňa na ich náhradu nemá zákonný nárok.

O povinnosti navrhovateľky zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok vo výške 66 € rozhodol súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, z dikcie ktorého vyplýva, že poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný. Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku **n i e j e** prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. októbra 2010

JUDr. Zuzana Ďurišová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská